

ben, er der ved 1ste Artillerieregiment ikke al-
dre Constabler til Tjeneste end fra 1848,
hvorimod der endnu findes enkelte Reforme-
Bombardeer-Overconstabler og nogle Traincon-
stabler fra ældre Udskrivningsaar. Grunden
dertil er, at disse Reforme-, Bombardeer- og
Overconstabler ere bundne til faste Forretning-
ger med Ansvarlighed, og derfor ikke have kun-
net blive hjempermitterede, ligesom det har
været umuligt at undvære de ældre Traincon-
stabler, forinden Hestestyrken er formindsket;
saasnart dette skeer, skulde de ældre blive hjem-
permitterede, og der skal ikke blive indeholdt
Flere, end Tjenesten nødvendigen udkræver. —
Hvad den ærede Talers Angreb paa Artillerie-
overbestyrelsen og paa Bestyrelsen af Armeens
Personel angaaer, vil han vist selv finde, og
jeg haaber, at ogsaa den ærede Forsamling
vil finde, at det ikke fortjener noget Svar.

Olesen: Efter det Svar, som den høit-
agtede Krigsminister gav paa min yderligere
Forespørgsel, har jeg kun at udtale det Ønske,
at en saadan Omordning ved Lov, som han
sagde var nødvendig for at afhjælpe sli-
ge Ubilligheder, som dem jeg omtalte, maa jo før jo
hellere blive forberedt af den ærede Krigsmini-
ster, eftersom den ærede Minister er uvillig til
ad Administrationens Vel at gjøre Noget, for
dog midlertidig at lindre paa den ældre Lovgiv-
nings ubillige Retfærdighed, og jeg kan ikke
andet end beklage af mit inderste Hjerte, at
idetmindste en ung Mand — vistnok gives
Flere i lignende Tilfælde — som frivillig og
forlovs gik med paa en Tid, da Faren var
stor og Besværlighederne ved Krigstjenesten
mange, maaskee endnu i lang Tid skal lide un-
der en Ubillighed som, om den endog er juri-
dift retfærdig, dog ligesuldt i Alles Øine maa
ansees som en Haardhed og en væsentlig Feil
ved den for Tiden gjældende militære Or-
ganisation.

Grundtvig: Det maatte vel ikke for-
undre mig, om jeg havde hørt, at det gamle
Generalitet, som ventelig ikke døde med den
bedste Samvittighed, endnu gik igjen og spøgede
i det nye Krigsministerium (Munterhed), saa
at den folkelige Tankegang, saa maa blive her-
skende i alle Ministerier, der havde ondt ved
at faae No til ret at ubille sig; men hvad

jeg aldrig kunde vente, det var dog, at den
ærede Minister, uden engang i sit Svar at
lade sig mærke med, at han fandt et eneste
forargeligt Ord i mit Foredrag, nu bagefter
siger, at saadanne Foredrag ere ikke skikede til
at berolige Folket. Maa jeg da spørge den
høitærede Minister, om der var et eneste Ord,
som paa nogen mulig Maade kunde tjene til
at forurolige Noget? maa jeg spørge, om jeg
ikke havde indskrænket mig til at spørge om det
Alleruffydigste? maa jeg spørge, om jeg ikke
havde brugt de meest veiede Ord, saa at der
ikke var, saavidt jeg kan skjønne, et eneste der
kunde vække den fjerneste Mistanke om Krigs-
bestyrelsens eller nogen Befalingsmands Ubil-
lighed eller Uretfærdighed? Jeg kan saaledes
rigtignok ikke begribe, at den ærede Krigsmini-
ster kan, uden ved en besynderlig Feiltagelse,
være kommen til at sigte mig for at have talt
foruroligende.

Tscherning: Jeg frygter meget for, at
det var mig, der var meent (Stemmer: Det
var dem Begge!), men jeg kræver: hold fast
her, at mine Ord vare beroligende; jeg kræ-
ver: hold fast her, at jeg er gaaet ud fra, at
man for disse Bausfæligheder ikke skal kræve
Krigsbestyrelsen til Regnskab, og at man vel
maa lægge Mærke til, at Bausfæligheder af den
Art under nærværende Forhold næsten ere un-
gaaelige. Jeg har gjort Mandfæbet opmærk-
somt paa, at det maatte vide at søie sig der-
efter; det har jeg sagt, deri ligger intet For-
uroligende. Det, at Mandfæbet hører dette
udtalt og dog seer den Ret, det troer at have,
blive bragt til Orde, ffærper Disciplinen (Ja!),
men naar en saadan Udtalelse bliver modtagen
paa en saadan Maade istedet for med Tak og
Belvillie, saa begynder Mandfæbet at tvivle
paa, om det der, hvor det skulde finde den
høieste Grad af Retfærdighed, ogsaa virkelig
finder den (Hør!). Jeg viser altsaa det bort
fra mig, og jeg spørger Forsamlingen, om jeg
har udtalt et eneste Ord, hvorpaa der ikke
kunde, og maaskee ikke burde svares (Nei!).
Jeg har sagt og bragt i Erindring, hvor tidt
vi have andraget paa, at Fredens Dieblif
skulde mødes med de fornødne Forandringer i
Planerne, som, dengang da Bærnepligtsloven
blev antagen her, bleve erkjendte for ikke at